

Sam Twentyman was ver van huis. Hij had niet gedacht dat hij ooit zo ver van zijn Walthamstow-wortels zou afdwalen, omdat hij niet echt een zwerverstype was. Toch zat hij hier op een meerpaal op de pier in Yokohama een sigaretje te roken, terwijl mensen van allerlei slag en verschillende nationaliteiten om hem heen krioelden. Als ze al aandacht aan hem hadden geschonken, zouden ze hem voor een of andere slampamper hebben aangezien. Maar in dat geval zouden ze het wel bij het verkeerde eind hebben.

Het was een hete zaterdagmiddag, begin juli 1919. De zon scheen fel aan een diepblauwe hemel. Sam zat aan de schaduwkant van de pier, naast de romp van een immense aangemeerde lijnboot, maar zelfs waar hij zat was de hitte verstikkend. Het briesje dat vanuit de baai kwam, bracht weinig verkoeling. Aankomende en vertrekkende passagiers stroomden langs hem heen. De meesten waren Japanners. Sommigen waren gekleed in kimono's, anderen in westerse kledij. Er liepen ook Europeanen tussen, met strohoeden en losjes gekleed in linnen pakken en jurken. Terwijl ze langs hem heen liepen, bestudeerde Sam hen met bijzondere interesse. In deze menigte was hij op zoek naar een bepaald bekend gezicht, maar dat zag hij niet.

Sinds Sam in het gezelschap van Schools Morahan en Malory Hollander aan boord van een Franse lijnboot met bestemming New York uit Brest was vertrokken, waren acht weken voorbijgegaan. Gedurende die weken had hij weinig gedaan. Voor een deel had hij ze op zee doorgebracht en voor een deel had hij, zich vergapend aan de bezienswaardigheden, in New York, Chicago en San Francisco rondgewandeld. In die periode had hij wel veel tijd gehad om na te denken over wat hem ertoe had gebracht aan een dergelijke trip mee te doen.

Nog geen vier maanden geleden leek zijn leven in een eentonige sleur te vervallen. Hij werkte in de bakkerij van zijn ouders, nadat hij jarenlang als mecanicien in het Royal Flying Corps aan het westelijk front had gediend. Toen deed James Maxted, die door iedereen Max werd genoemd en die de beste piloot was die Sam in Frankrijk was tegengekomen, hem het voorstel om samen een vliegschool te beginnen. Sam had het aanbod met beide handen aangenomen. Maar Max moest van het ene op het andere moment

naar Parijs om de plotselinge dood van zijn vader te onderzoeken. Die was tijdens zijn werk als adviseur van de Britse delegatie bij de naoorlogse vredesconferentie onder mysterieuze omstandigheden van een dak gevallen. Sam was Max achternagereisid omdat hij hem wilde helpen deze zaak zo snel mogelijk op te lossen.

De verwickelingen rond de moord op Sir Henry Maxted – want Max had bewezen dat het om moord ging – hadden zowel Sam als Max op enkele momenten bijna het leven gekost. De waarheid, dat was uiteindelijk wel duidelijk geworden, kon alleen in Japan worden gevonden. Dat was na zijn plotselinge vertrek uit Parijs de bestemming van graaf Tomura, de oude vijand van Sir Henry. Max had voormalig huursoldaat Schools Morahan ingehuurd om een team door de wol geverfde mannen te rekruteren en naar Japan te reizen. Daar moesten ze zijn komst afwachten, voordat ze op zoek zouden gaan naar het geheim van Sir Henry. Het beschermen van dat geheim had hij met zijn leven moeten bekopen.

Voor zijn vertrek uit Parijs had Max Morahan op het hart gedrukt Sam onder geen beding te vragen om deel uit te maken van zijn groep. ‘Ik wil dat Sam erbuiten blijft.’ Morahan had Max’ woorden in zijn gesprek met Sam letterlijk herhaald, maar Sam was er niet buiten gebleven. Dankzij zijn krachtige argumentatie, dat zijn technische vaardigheden misschien wel van pas zouden komen, zat hij er juist middenin.

In Japan werd iemand gevangengehouden in opdracht van graaf Tomura. Waarschijnlijk was dat Jack Farngold, die al lange tijd een doorn in Tomura’s vlees was. Hij was de sleutel tot het geheim dat Max per se wilde ontrafelen. Morahan moest mannen inhuren die de expertise hadden om Tomura’s gevangene te bevrijden. Hij ging ervan uit dat hij ze zou vinden in New York en Chicago, in kringen waarvan hij eerder zelf deel had uitgemaakt. Als het team eenmaal was samengesteld moest het naar Japan reizen en in Yokohama op Max wachten.

Malory Hollander, Morahans vriendin, reisde met hen mee. Ze had als jonge vrouw enkele jaren in Japan gewoond en kende de taal een beetje. Ze had er, tot Sams verrassing, bij Morahan op aangedrongen dat hij Sams aanbod om te helpen zou accepteren.

‘We hebben geen flauw idee wat voor soort reddingspoging we moeten ondernemen, Schools,’ had ze gezegd. ‘Ik kan me voorstellen dat een vliegtuig de snelste ontsnappingsmogelijkheid biedt. Met Max heb je een piloot bij de hand. En ik denk dat je ook iemand moet hebben die weet hoe een vliegtuigmotor werkt, mocht je beslissen een vliegtuig te gebruiken.’

De discussie had zich afgespeeld in het kantoor van Morahans overleden zakenpartner, Travis Ireton, enkele uren na diens begrafenis. Het nieuws over een ander sterfgeval – dat van commissaris Kuroda van de Japanse politie, een oude vriend van Sir Henry Maxted die tijdens zijn terugreis naar Japan onder duistere omstandigheden was verdronken – had Sam ervan overtuigd dat hij niet werkeloos in Parijs achter kon blijven.

‘Ik weet niet of het hier, als het erop aankomt, veiliger is voor mij,’ had hij benadrukt. ‘Graaf Tomura lijkt mij er niet de persoon naar om mensen die hem hebben gedwarsboomd in leven te laten, zodat ze hun verhaal kunnen vertellen.’

‘En jij hebt hem gedwarsboomd,’ had Morahan toegegeven. ‘Dat hebben we allemaal.’

‘Dus we kunnen maar beter allemaal gaan, of niet?’

De volgende dag waren ze uit Parijs vertrokken.

Morahan had zijn team samengesteld tijdens een reeks ontmoetingen op geheime plekken, waarvoor Sam noch Malory uitgenodigd was. Drie mannen – Lewis Everett, Al Duffy en Howie Monteith – waren samen met hen uit New York vertrokken. Twee anderen – Grover Ward en Gazda Djabsu – hadden zich in Chicago bij hen gevoegd.

Tijdens de twee dagen durende treinreis van Chicago naar Californië had Sam het grootste deel van de tijd naar buiten zitten staren, naar het Wilde Westen, waarvan hij zich tot dan toe, dankzij zijn favoriete Tom Mix-films, slechts een beeld had kunnen vormen. Bij een povere armzalige waterplaats ergens in het zuiden van Wyoming had hij zelfs twee mannen zien rondlummelen die volgens de conducteur echte roodhuiden waren.

Zijn reisgenoten leken niet zo onder de indruk van het schouwspel. Zij neigden naar norsheid, wat volgens Sam een eigenschap was die bij dat soort mannen hoorde. De drie weken durende overtocht van San Francisco naar Yokohama had hem echter genoeg tijd gegeven om zich een mening te vormen over hun afzonderlijke karakters.

Everett zag zichzelf als Morahans rechterhand. Het scheen Sam toe dat hij enkele jaren ouder was dan de anderen en met zijn donkere haar en snor zag hij er van het stelletje zeker het beste uit. Hij was goedgebekt en had een gretige glimlach. Volgens iedereen was hij een scherpschutter. Duffy was een kolossale, gespierde man met rood haar. Hij bezat een verbazingwekkend vermogen om te slapen en hij straalde betrouwbaarheid uit. Monteith,

een slankere, minder indrukwekkende man, kon, als zijn pet goed stond, redelijk grappig uit de hoek komen. Aan boord besteedde hij het grootste deel van zijn tijd aan het verleiden van vrouwelijke passagiers. Ward was een meedogenloze, grimmig uitzierende kerel, van het soort dat Sam liever niet als tegenstander zou willen hebben. Hij vormde een soort duo met Djabsu, een grote, meestal vriendelijke maar af en toe stuurse Serviër. Hij sprak weinig Engels maar begreep klaarblijkelijk wel wat er van hem werd verwacht. Sam dacht dat zijn naam werd gespeld zoals hij werd uitgesproken – *Jabzoo* –, totdat hij had gezien hoe hij in al zijn Servo-Kroatische glorie werd opgeschreven. ‘Makie nie druk’ zei hij te pas en te onpas.

Sam vertrouwde erop dat Morahan deze mensen welbewust had uitgekozen, waarschijnlijk om redenen die pas in Japan duidelijk zouden worden. Niemand van hen wist precies wat er van hen werd verwacht. Sam veronderstelde dat hun vaardigheid om nagenoeg alles aan te kunnen hun belangrijkste kwaliteit was. Ze werden goed betaald, maar ze zouden het niet cadeau krijgen.

De taak die hun te wachten stond, zou pas duidelijk worden op het moment dat Max zich bij de groep had gevoegd. Sinds zijn vertrek uit Parijs op 3 mei hadden ze niets meer van hem vernomen. Vandaag was het 5 juli, daar hoefde Sam niet aan te worden herinnerd. Het was een week na de Parijse vredesconferentie. Het verdrag dat formeel een einde maakte aan de oorlog, was ondertekend en verzegeld. In de tussentijd had Max geen contact met hen weten te leggen. Volgens zijn instructies zouden ze in Yokohama op hem moeten wachten, maar Sam, en ook Morahan, ging ervan uit dat hij op hén zou staan wachten. Sam had zich ingesteld op een boze reactie van Max op hun aanwezigheid. Hij vermoedde dat Morahan en Malory dat ook hadden gedaan.

Maar een dergelijke reactie was uitgebleven, omdat Max niet op hen had staan wachten. Ze waren sinds woensdag in Yokohama en hadden geen bericht of teken van leven van hem gekregen. ‘We blijven wachten’, was Morahans reactie. ‘Hij zal wel komen opdagen.’

Er zat ook weinig anders op. Ze hadden hun intrek in een hotel genomen en wachtten. ‘We moeten niets doen om de aandacht te trekken,’ beval Morahan keer op keer.

Volgens Sam was het niet moeilijk om dit bevel op te volgen. Yokohama was een bruisende havenstad die werd overspoeld door buitenlanders. Er was een hele gemeenschap van uitgeweken Europeanen en Amerikanen die in villa’s woonden. Deze waren in westerse stijl gebouwd op de Klifbo-

ven de haven. En op straat liepen net zoveel Chinezen als Japanners rond. Er was genoeg te zien, zelfs als er weinig te doen was.

Sam wist dat Morahan het noodzakelijk noch erg slim vond dat hij op de pier rondhing in de hoop dat hij Max van boord zag gaan van een van de schepen die met regelmatige tussenpozen aanmeerden. ‘Als Max arriveert, zal het voor hem niet moeilijk zijn om ons te vinden. Het laatste wat hij zal willen is een ontvangstcomité op de kop van de pier.’ In werkelijkheid had Sam wel degelijk geprobeerd om weg te blijven. Hij wilde het moment dat Max hem met verschrikte blik aan zou kijken als hij hem in de gaten kreeg echter zo snel mogelijk achter de rug hebben. Dus daar zat hij, kijkend naar de laatste passagiers die van boord gingen van het schip waarop ze waren aangekomen.

Sams oorlog was een tijd van wachten geweest. Een luchtmachtbasis vlak bij het front was, als het eskader weg was, een rustige en droefgeestige plek. Maar toen wist hij in elk geval wel dat er altijd een einde aan het wachten kwam. Deze wake in Yokohama had een open einde en was bedrieglijk zenuwslopend. Met iedere dag die voorbijging drong de vraag waarom Max nog niet was aangekomen zich steeds hardnekkiger aan hem op.

Sam schoot de peuk van zijn sigaret in het olieachtige water tussen de pier en de aangemeerde lijnboot, stond op en kuierde richting de kade. Riksja’s en motortaxi’s reden vanaf de passagiersterminal in alle richtingen. Het hotel dat de nostalgische naam Eastbourne droeg en waar hij samen met Morahan en Malory verbleef – de anderen verbleven elders –, lag hier niet ver vandaan, maar hij had geen haast om ernaar terug te keren.

Hij stopte, ging op een van de bankjes langs de boulevard zitten en keek met half dichtgeknepen ogen uit over de baai, waar motorsloepen, lichters en grotere stoomboten kriskras over het glinsterende water voeren. Hij stak een nieuwe sigaret op, wensend dat het een Woodbine was in plaats van zo’n verschrikkelijke Japanse stinkstok.

‘U bent Sam Twentymán, toch?’

De woorden kwamen van een man die naast hem op het bankje was gaan zitten: een slanke kerel met een ronde rug, gekleed in een gekreukeld, crèmekleurig pak en met een ronde strooien hoed op zijn hoofd. Hij had donker, grijzend haar en een volle snor. Zijn wangen waren hol, zijn blik was vermoeid en zijn huid was ziekelijk bleek. Als rond zijn mondhoeken niet een vage veelbetekenende glimlach te zien was geweest, had hij eruitgezien als een willekeurige Europese kantoorklerk.

‘U bént Sam Twentyman?’ Zijn Engels was goed, maar hij had een licht Frans accent.

‘Wie wil dat weten?’

‘Mijn naam is Pierre Dombreux.’

‘Wát?’

Dat was onmogelijk. Pierre Dombreux was de overleden echtgenoot van Corinne Dombreux, de maîtresse van Sir Henry Maxted. Volgens eenieder was hij meer dan een jaar geleden in Petrograd gestorven. Hij was een Franse diplomaat, een spion voor de Duitsers en/of de Russen, die door zijn betaalmeesters vermoord was toen hij niet langer meer van nut was.

‘Volgens mij hebt u wel gehoord wat ik zei. Ík ben Pierre Dombreux. En ú bent Sam Twentyman. U zit te wachten in de hoop dat u Max van dat schip af ziet komen, of niet soms?’

‘Ik weet niet waar u het over hebt,’ zei Sam met een zeker aplomb. Hij wist zeker dat het dom zou zijn als hij ook maar iets zou toegeven. ‘Maar wat ik wel weet, is dat u Pierre Dombreux niet kunt zijn. Die is dood.’

‘Nee. Ik ben niet dood. Zoals u kunt zien ben ik springlevend. Maar dat... kan niet van Max worden gezegd.’

***

Haar terugkeer naar Japan had bij Malory Hollander veel sluimerende herinneringen doen ontwaken. Ze kwam er de eerste keer in 1893, als achttienjarige assistente van de geduchte lutherse missionaris Miss Dubb. Ze was met haar het land door gereisd, gewapend met vertaalde Bijbelse teksten, met de bedoeling Japanse vrouwen te bekeren tot het pad der deugzaamheid.

Malory kon zich niet meer goed herinneren wat ze eerder was verloren: haar waandenkebeelden of haar geloof. Ze werd nog steeds verteerd door schaamte als ze eraan terugdacht hoe naïef ze was geweest. Dat de wegen van haar en Miss Dubb zich in de wildernis van Hokkaido scheidden, betekende voor Malory het einde van een leven waarvan ze zich later nauwelijks kon voorstellen dat ze het had geleid en het begin van het leven dat haar uiteindelijk weer had teruggevoerd naar Japan.

Ze had twee jaar in Tokio lesgegeven voordat ze het land voorgoed verliet. Althans, ze dacht dat het voorgoed zou zijn. In die periode was ze verliefd geworden op een Japanse man, Shimizu Junzaburo, een liefde die ook

weer over was gegaan. Dat had haar karakter gevormd; ze was behoedzaam, nauwgezet en onafhankelijk – of bazig, zoals Schools het zou noemen.

Malory vond het net als Sam niet prettig om in Yokohama duimen te zitten draaien. De pier waar Sam die middag zoveel tijd had doorgebracht, was de plek waar haar afscheid van Junzaburo had plaatsgevonden. Het stond haar nog schrikbarend helder voor de geest hoe ze hem hulpeloos met het schip mee had zien rennen – een schip dat al was vertrokken met bestemming San Francisco. Hij had net te laat van haar vertrek gehoord.

Een moment had ze gedacht dat hij in de baai zou springen om achter haar aan te zwemmen. Maar dat had hij niet gedaan. Het laatste dat ze van hem – en van Japan – had gezien, was een gestalte aan het einde van de pier die langzaam uit het zicht verdween. Nu, drieëntwintig jaar later, was ze terug, of ze het nu leuk vond of niet.

Ze had besloten om de middag te besteden aan een wandeling naar de Algemene Begraafplaats voor Buitenlanders op de Klif, om op zoek te gaan naar het graf van de ouders van Jack Farngold en zijn zus, Matilda. Ze was er zeker van dat die daar lagen. Uit de krochten van haar geheugen haalde ze enkele toepasselijke Japanse zinnestukjes op en ze vroeg de ernstig ogende conciërge van het kerkhof om hulp. Hij raadpleegde een stoffig register alvorens haar naar de plek te leiden.

De laatste rustplaats van de Farnolds lag in het midden van het kerkhof, tussen vele graven die rondom een hoge rand hadden. In hun geval was het graf gedecoreerd met een huilende engel en erin was een plechtige tekst gegraveerd die kenmerkend was voor die tijd.

GERTRUDE MARY FARNGOLD, GEBOREN HOLTON
PENSHURST, KENT 16 JANUARI 1842
YOKOHAMA, 14 JUNI 1886
BEWEEND DOOR EEN LIEFHEBBENDE ECHTGENOOT

CLAUDE ASHLING FARNGOLD
CHATHAM, KENT 4 JUNI 1828
YOKOHAMA, 26 OKTOBER 1889

MAAR DE HEER BEVOND ZICH NIET IN DAT VUUR

1 KONINGEN 19.12

Ze was weliswaar een afvallige lutheraan, maar Malory kon op dat moment de hele passage uit het Eerste Boek van Koningen reciteren. *En daar kwam de Heer voorbij. Er ging een grote, krachtige windvlaag voor de Heer uit, die de bergen spleet en de rotsen aan stukken sloeg, maar de Heer bevond zich niet in die windvlaag. Na de windvlaag kwam er een aardbeving, maar de Heer bevond zich niet in die aardbeving. Na de aardbeving was er vuur, maar de Heer bevond zich niet in dat vuur. Na het vuur klonk het gefluister van een zachte bries.*

Malory wist nu dat Claude Farngold was gestorven tijdens een brand in een pakhuis in het jaar dat zijn dochter met graaf Tomura trouwde. Het was waarschijnlijk dat Matilda Farngold de woorden uit de Bijbel had gekozen om haar vader te herdenken. Maar wat bedoelde ze ermee? Wat wilde ze duidelijk maken?

Maar de Heer bevond zich niet in dat vuur.

Malory werd zich er plotseling van bewust dat ze niet meer alleen was, hoewel de conciërge enkele minuten eerder was weggegaan. Toen ze zich omdraaide, zag ze enkele meters bij haar vandaan, op het pad tussen de graven, een vrouw staan. Ze droeg een lichtroze jurk en een loshangende lichtblauwe jas. Op haar hoofd had ze een strooien hoed met een royale rand. Ze had scherpe lijnen in haar gezicht. Malory vond dat ze er Slavisch uitzag. Ze had pikzwart haar en haar huid was zelfs in de schaduw van haar hoed melkachtig bleek. Ze had iets over zich wat mannen onweerstaanbaar vinden. Malory wist dat omdat ze dat zelf niet bezat, wat het ook mocht zijn.

‘Bent u Malory Hollander?’ De vrouw sprak Engels met een licht maar duidelijk Russisch accent.

‘Kennen we elkaar?’ vroeg Malory afwerend.

‘Nee. Maar ik denk dat u wel weet wie ik ben.’

‘Sorry, maar ik ken u echt niet.’

Hoewel Malory niet zeker wist wie de vrouw was, had ze het sterke vermoeden dat het om Nadia Bukayeva ging, de vertrouweling van Fritz Lemmer, die in Parijs een van diens spionnen had vermoord om ervoor te zorgen dat hij niet gearresteerd en verhoord kon worden. Ze had ook Sam Twentyman proberen te vermoorden, dat had Sam verscheidene malen verteld.

‘Aangezien u klaarblijkelijk weet wie ik ben,’ zei Malory koeltjes, ‘is het misschien een goed idee dat u zich aan mij bekendmaakt.’

‘Ik ben Nadia Bukayeva. Ik weet heel veel over u en u weet waarschijnlijk

ook iets over mij. Ik ben hier met een boodschap voor u en uw vrienden: Schools Morahan en zijn Amerikaanse metgezellen – en natuurlijk voor die lieve Sam. We hebben jullie vanaf jullie aankomst in de gaten gehouden.’

Malory huiverde. Hoe was het mogelijk dat zij zo gemakkelijk opgespoord waren? ‘Wie zijn wij?’

‘U weet wie ik vertegenwoordig. En wij weten wie jullie heeft gevraagd hiernaartoe te komen. Alles is bekend. Alles is voorzien.’

‘Ik heb geen idee wat u bedoelt.’

‘Ik verwacht ook niet dat u het toegeeft. Maar het graf dat u bezoekt ver-raadt u. Farngold. Namen van doden van dertig jaar geleden.’

‘Weet u iets over hen, Miss Bukayeva?’

‘Dit is wat ik weet. De man die jullie heeft gevraagd hier te komen, is – net als de Farngolds – dood.’

Malory spande al haar krachten in om niet te reageren. Nadia Bukayeva was in staat veel leugens te vertellen. Er was geen enkele reden om ook maar iets te geloven van wat ze zei.

‘Ja. Max is dood. Hij is op 6 mei in Marseille vermoord door Pierre Dombreux. Die is niet dood maar hier bij ons in Japan. Voordat hij stierf, heeft Max verteld wat hij Morahan heeft gevraagd te doen en waar jullie hem zouden ontmoeten. Ik was er zelf niet bij, maar ik veronderstel dat hij deze informatie niet gemakkelijk heeft prijsgegeven. Dombreux heeft hem waarschijnlijk moeten martelen, voordat hij hem vermoordde. Het zal geen prettige dood zijn geweest. Het spijt me voor hem. Maar het was zijn eigen schuld.’

Malory zei nog steeds niets. Ze bleef Nadia strak aankijken en spande iedere spier in haar gezicht om te voorkomen dat ze ook maar de geringste emotie liet zien.

‘Dit is de boodschap die ik voor u heb. Nu Max dood is, is jullie missie hier voorbij. Er is niets meer wat jullie kunnen doen. En als jullie toch iets proberen, zullen jullie worden tegengehouden. Donderdag vertrekt er een stoomboot met bestemming Seattle. U zult aan boord zijn. Jullie allemaal.’

‘Waarom zou ik zo snel na aankomst alweer weggaan?’ vroeg Malory. Ze sprak langzaam, zodat niet te horen was hoe verbijsterd ze was.

‘Vanwege uw gezondheid. U zult aan boord van dat schip zijn. En zo niet, dan zullen we u weten te vinden.’

‘Ik ga niet naar Seattle, Miss Bukayeva.’

‘Omdat u me niet gelooft?’

‘Waarom zou ik u geloven?’

‘U wilt bewijs. Oké, hier.’ Nadia haalde een envelop uit haar jaszak, deed een stap naar voren en overhandigde hem aan Malory.

‘Wat is dit?’

‘Een door Dombreux gemaakte foto van de dode Max. U gelooft me anders niet, of wel soms? Dus, hier. Neem hem alstublieft aan.’

‘Met tegenzin pakte Malory de envelop. Hij was niet dichtgeplakt. Ze zag de rand van de foto en haalde hem eruit. Haar adem stokte.

‘Voilà. Dat is jullie reden om naar Seattle te vertrekken. Dat is hoe Max aan zijn einde kwam. En dat is hoe het jullie zal vergaan. Als jullie blijven.’

***

Op de foto lag Max op zijn rug, met gespreide armen en met zijn hoofd naar een kant. Bij zijn rechterslaap zat iets wat op een kogelgat leek en zijn hoofd lag in een plas bloed. In zijn geopende rechterhand lag een revolver, met zijn vingers om de kolf en de trekker.

Malory en Sam kregen allebei een afdruk. Ze waren zo verbijsterd door het bewijs van Max’ dood dat ze nauwelijks in de gaten hadden dat hun informanten vertrokken – Nadia glipte weg tussen de grafstenen, Dombreux hield een taxi aan. Het bewijs was geleverd en de boodschap was overgebracht: staak de missie en vertrek zo snel als praktisch mogelijk is uit Japan. Dat was het genereuze aanbod van Lemmer.

Malory had zich terug gehaast naar het Eastbourne Hotel. Onderweg had ze haar uiterste best gedaan om weer een beetje tot zichzelf te komen. De conciërge was naar haar toe gelopen en had gevraagd of ze misschien even in zijn kantoortje wilde bijkomen van – hij nam aan dat het daarom ging – het verdriet om de lang geleden gestorven Farngolds. Ze had beleefd geweigerd en hem verzekerd dat ze snel weer gekalmeerd zou zijn.

Maar daar was weinig kans op. Ze zag haar reactie weerspiegeld in Sams gezicht, in zijn rood betraande ogen. Ze waren allebei overweldigd door schrik, ongelof en een onnoemelijk verdriet.

Ze vertelden Morahan wat er was gebeurd en volgden hem naar zijn kamer. Daar schonk hij voor iedereen een glas stevige whisky in en luisterde zwigend naar hen, terwijl hij naar de foto staarde.

‘Mijn god,’ zei hij uiteindelijk, ‘ik had nooit gedacht dat het hierop zou

uitdraaien. Max leek altijd vindingrijk genoeg om alle uitdagingen aan te kunnen.’

‘Dombreux vertelde dat hij had geprobeerd om het op zelfmoord te laten lijken,’ mompelde Sam. ‘Maar hij vertelde ook dat het in een leeg huis gebeurd was. Jullie denken toch niet... dat Max daar nog steeds ligt, wachtend om gevonden te worden?’

‘Laten we bidden van niet,’ zei Malory met gebogen hoofd.

‘Zeiden ze dat het op 6 mei is gebeurd?’ vroeg Morahan.

‘Ja.’

‘Dat was de dag dat Lemmer en Tomura uit Marseille vertrokken. Hun schip kwam hier 20 juni aan. De kans bestaat dus dat ze weten wat de Franse politie hier ondertussen mee gedaan heeft. Wij moeten dat ook te weten zien te komen.’

‘Hoe?’

‘We sturen Yamanaka een telegram, in Parijs. Nu Tomura hem niet meer op de huid zit, heeft hij zijn handen vrij om deze informatie voor ons boven tafel te krijgen.’

Sam gromde. ‘Ik heb zijn vliegtuig altijd heelhuids terug zien keren naar de basis. Het leek vaak wel een wonder dat hij het had overleefd, terwijl zoveel anderen dat geluk niet hadden. Miraculeus, hè? Hij heeft de oorlog net iets langer dan een jaar overleefd.’

Malory greep zijn hand. ‘Het spijt me, Sam,’ zei ze zacht. ‘Voor jou is het verlies veel zwaarder dan voor ons.’

‘Wat moet ik zijn familie vertellen?’

‘Dat hij is gestorven terwijl hij risico’s nam die het in zijn ogen waard waren om genomen te worden.’

‘Maar het was geen prettige dood, hè? Hij zou ons nooit zonder strijd hebben verraden. Ik wil er niet aan denken hoe afschuwelijk het voor hem moet zijn geweest.’

‘Dat Max ons heeft verraden weten we alleen van hen,’ zei Morahan. ‘Het is mogelijk dat ze hebben geraden waarmee we bezig waren nadat we uit Parijs waren vertrokken.’

‘Denk je?’

‘Ik denk dat dat mogelijk is. Nadia en Dombreux doen wat hun wordt opgedragen. Het is nu wel duidelijk dat Dombreux al die tijd voor Lemmer heeft gewerkt, en niemand is Lemmer meer toegedaan als Nadia. Zij volgen zijn bevelen op. En bedenk wel dat dat niet noodzakelijkerwijs betekent dat ze ons de waarheid vertellen.’ Morahan keek op zijn horloge. ‘Everett kan

ieder moment hier zijn.’ Hij stopte de foto’s in de bureaula. ‘Zeg hierover niets tegen hem – of tegen de anderen.’

‘Ga je het hun niet vertellen?’ vroeg Malory verrast.

‘Nog niet. We hebben in elk geval tot dinsdag.’

‘Wat moeten we beginnen zonder Max?’

‘Daarover moeten we een besluit nemen, Malory – jij, ik en Sam. We zijn hier omdat we er zelf voor hebben gekozen. De anderen zijn hier omdat ze ervoor worden betaald. Het is aan ons om te bepalen of we ermee stoppen of doorgaan.’

‘Ik zou graag willen doorgaan,’ zei Sam. ‘Anders is Max voor niets gestorven.’

‘Met Lemmer en Tomura op onze nek,’ zei Morahan, ‘zouden wij ook gemakkelijk zonder reden kunnen sterven.’

‘Hóé zouden we kunnen doorgaan?’ drong Malory aan.

‘Er is een spoor waarover ik jullie nog niet heb verteld. Everett is dat voor mij aan het volgen.’

‘Wat voor spoor?’

‘Jack Farngold is het grootse deel van zijn leven zeeman geweest. Hij heeft voor Jardine Matheson in het Verre Oosten op veel schepen gevaren. Veel mensen in de scheepswereld zullen hem kennen – bemanning en reders. Dus toen wij in San Francisco waren, leek het mij geen slecht idee om in en rond de haven wat navraag te doen. Van zijn contacten in New York heeft Everett namen gekregen van mensen met wie hij zou kunnen praten, enkelen van hen zijn Japanners. Hoe dan ook, de uitkomst van die gesprekken was dat Farngold niet veel vrienden maakte, maar ook dat een van hen de vrouw is die hier in Yokohama de leiding heeft over een beruchte *chabuya*.’

‘Hoe zou je bij ons een *chabuya* noemen?’

‘Restaurant, theehuis, bar, danszaal, goktent, bordeel. Een van deze dingen, of allemaal. In deze stad zijn er tientallen. Ze verzorgen het amusement hoofdzakelijk voor buitenlanders. Tarazumi Yoshiko leidt een van de oudste *chabuya*’s: de Honey Bee. Zij ontmoette Jack Farngold toen hij daar kwam om leden van zijn bemanning die hun schulden niet konden betalen, uit de penarie te helpen. Met de jaren raakten ze min of meer met elkaar bevriend. Het gerucht gaat dat je bij Tarazumi Yoshiko moet zijn als je wilt weten hoe je Jack Farngold kunt vinden. Ik heb Everett naar haar toe gestuurd, want hij had een ontmoeting voor zichzelf geregeld met een kennis van haar in San Francisco. Die vertelde hem dat Tarazumi Yoshiko zeer acceptabel Engels spreekt.’